

In IJmuiden. Hier kregen we bij de sluizen hetzelfde te zien als de Hagenaars aan hun ververschingskanaal. Wanneer er met de kleine Zuidersluis gespuid werd, dan zag je daar de prachtige Grootte Zaagbekken in volle actie tusschen de snel drijvende ijsschotsen. Ze doken meestal op hun energiekste manier d.w.z. met eerst een fikschien sprong omhoog, maar er waren er ook die zoo maar spoorloos verdwenen, zooals een fuut ook doen kan. Er waren zoowat evenveel mannetjes als wijfjes en ze leken ook al gepaard.

22 Febr. '40.

T.

In Thijssse's Hof. Evenals in den winter van Dec. 1938 hebben de inlandsche planten weinig of niet geleden, wat trouwens te verwachten was. Maar ik heb mij toch verbaasd over de Aaronskelk, die in November al prijkte met een paar mooie sappige bladeren. Welnu, die hebben zich van alle vorst en sneeuw niets aangetrokken. Ook de reeds uitgelopen knoppen van de kamperfoelie bleven onaangestast.

T.

Op de voerplaats voor mijn studeerkamer had ik dezen winter niet zoo heel veel vogels: vier paar koolmezen, één paar pimpeltjes, één paar glanskopies, één paar heggemusschen, één wijfjes merel, twee roodborstjes en geregeld een tiental vinken en keepen, één winterkoning, één bonte specht, een dozijntje musschen. Deze bevolking bleef tot eind Januari standvastig, maar toen verdwenen één roodborst en één heggemus. Bij het invallen van den dooi verdwenen de keepen, maar de vinken bleven en gingen mooi op tijd slaan: 24 Februari. Toen kwamen vier paar merels zich vestigen en de groote laatste sneeuwval bracht één kramsvogel. De groene spechten, die anders geregeld op Binnenduin en in Thijssse's Hof naar mieren delven, kregen het natuurlijk benauwd door het sneeuwdek en zijn nog niet teruggekomen, misschien wel gesneuveld.

Ook het morgenkoor vóór zonsopgang is dunnetjes bezet.

T.

Vogelzang etc. De Grootte Bonte Specht heeft door alles heen getrommeld. Grootte Lijster hield zich ook goed. Merels minder. Ik was bijzonder benieuwd naar wat de Schildvink zou doen, die hier jaar in jaar uit prompt omtrent 23 Februari volop begint te slaan. Welnu, hij deed het ook thans, maar toen hadden we toch ook al dooi.

T.

In Dordrecht. De ongekend lange en strenge winter van 1939—1940 heeft ontegenzeggelijk enorme schade toegebracht aan de vogelwereld. Van den anderen kant zijn daardoor de omstandigheden van dien aard geweest, dat op talrijke plaatsen de vogelwaarnemers op gemakkelijke wijze waarnemingen hebben kunnen doen, die in normale winters onmogelijk zijn, hoogstens bereikbaar voor deelnemers aan tochten van de N.J.N.

Zeer zeker was dit te Dordrecht het geval en wel speciaal in de periode van half Januari tot ± 22 Februari. In die periode werd de rivier voor Dordrecht kunstmatig opgehouden, terwijl de groote wateren in de buurt overal bevroren waren. Zodoende werd dit open water een waar toevluchtsoord voor talrijke watervogels, meest wintergasten. Er vertoonde zich een staalkaart van eendensoorten, die werkelijk frappant was. Het meest trokken de aandacht wel de drie soorten zaagbekken, waarvan vooral de middelste lang niet algemeen is. Het was mijzelf althans tot dusver nooit gelukt ze in de vrije natuur te zien, terwijl ze nu zich als het ware op een presenteerblaadje op korten afstand aanboden om bewonderd te worden. De mannetjes van de prachtige grootste en middelste zaagbekken zijn zwartbont, terwijl de wijfjes zich onderscheiden door bruine koppen en grijze vleugels. Het fraaie nonnetje of kleinste zaagbek is wel niet zeldzaam, maar blijft toch meestal op de eenzame wateren. Toppereenden, tafeleenden, zwarte futen met witgrijze halzen en vooral ook de kuifeenden en meerkoeten in grooten getale waren van de partij. Tenslotte kan ik als bijzonderheid melden, dat onder de talrijke aalscholwers, die de rivier voor Dordt in dien tijd als hun vischterein hadden gekozen, zich verscheidene gekuifde aalscholwers bevonden. De Heer Mr. L. C. H. van Beeck Calkoen, ik zelf en nog anderen hebben ze duidelijk herkend. Ze waren minder schuw dan de gewone aalscholwers. Ik zag een gekuifde aalscholwer, die op ± 5 Meter afstand van mij rustig bleef zwemmen.

Het vogelboekje van Dr. Thijssse en „Zien is kennen” geven beide op, dat de gekuifde aalscholwer meermalen is waargenomen in ons land, meestal in den winter. Van Dr. Eijkman verneem ik evenwel, dat het aantal waarnemingen toch maar beperkt is. Des te interessanter is daarom bovengemelde mededeeling. Ook de groote aalscholwer werd door ons waargenomen. Aan de zeer abnormale weersomstandigheden zullen zeer waarschijnlijk ook deze waarnemingen zijn te danken.

Dordrecht.

Mr. Dr. Z. J. DE LANGEN.

Aan 't strand in den winter. 1 Febr. 's morgens op 't strand. Het vriest knap en er is een felle Oosterwind. Ongeveer een halve km van het strand beweegt een aanhoudende stroom